

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแม่โจ้ พ.ศ. ๒๕๖๐

ความเป็นมา

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแม่โจ้ พ.ศ. ๒๕๖๐ มีเจตนารมณ์เพื่อปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยแม่โจ้ โดยคณะรัฐมนตรีได้เสนอต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๖๐ เพื่อให้พิจารณาตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ซึ่งประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติบรรจุในระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๕/๒๕๖๐ วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๖๐ และในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๑/๒๕๖๐ วันพฤหัสบดีที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย สาระสำคัญมีดังนี้

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๔ ตอนที่ ๓๙ ก วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๐ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม โดยการส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยของรัฐพัฒนาไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการ แต่อยู่ในกำกับของรัฐ มีการบริหารจัดการที่เป็นอิสระและมีความคล่องตัว สามารถจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และมีความเป็นเลิศทางวิชาการ ซึ่งสอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ สมควรปรับปรุงการบริหารมหาวิทยาลัยแม่โจ้ให้เป็นไปตามแนวทางดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแม่โจ้ พ.ศ. ๒๕๖๐ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๘ หมวด และบทเฉพาะกาล มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๙๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. หมวด ๑ บททั่วไป (มาตรา ๗ – มาตรา ๑๙)

กำหนดให้มหาวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาทางวิชาการ และวิชาชีพชั้นสูง มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพ ทำการสอน วิจัย บริการทางวิชาการและวิชาชีพแก่สังคม ทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างองค์ความรู้อันจะนำไปใช้พัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน โดยมีปณิธานมุ่งสู่ความเป็นเลิศในวิทยาการหลากหลายสาขาโดยมีศาสตร์ทางการเกษตรเป็นรากฐาน พัฒนาบัณฑิตให้เป็นผู้อุดมด้วยปัญญา เป็นนักปฏิบัติที่เชี่ยวชาญมีคุณธรรมและจริยธรรม รับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ

การแบ่งส่วนงานของมหาวิทยาลัยตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙ รายได้ต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๕

๒. หมวด ๒ การดำเนินการ (มาตรา ๒๐ – มาตรา ๔๗)

๒.๑ กำหนดให้มีสภามหาวิทยาลัย ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๐ โดยมีหน้าที่ควบคุมกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย และรายละเอียดอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๒

๒.๒ กำหนดให้มี สภาวิชาการ สภาพนักงาน คณะกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย

คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย คณะกรรมการบริหารงานบุคคลมหาวิทยาลัย คณะกรรมการการเงินและทรัพย์สินมหาวิทยาลัย คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัย และคณะกรรมการจรรยาบรรณประจำมหาวิทยาลัย

๒.๓ กำหนดให้มีอธิการบดีเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุด รับผิดชอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัย และให้มีอำนาจหน้าที่ต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๘ โดยอธิการบดีนั้นจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าแต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัยจากผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๖

๓. หมวด ๓ การประกันคุณภาพและการประเมิน (มาตรา ๔๘ – มาตรา ๕๒)

๓.๑ กำหนดให้มหาวิทยาลัยจัดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัย จัดให้มีการประเมินส่วนงานของมหาวิทยาลัย โดยมีระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

๓.๒ กำหนดให้สภาวิชาการจัดให้มีการประเมินหลักสูตรการศึกษา การเรียนการสอน การวัดผล ตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

๓.๓ กำหนดให้อธิการบดีจัดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย

๔. หมวด ๔ การบัญชีและการตรวจสอบ (มาตรา ๕๓ – มาตรา ๕๘)

๔.๑ กำหนดให้มหาวิทยาลัยจัดทำระบบบัญชีแยกตามส่วนงานของมหาวิทยาลัย และเป็นไปตามมาตรฐานการบัญชีที่รับรองทั่วไป จัดทำงบการเงิน บัญชีรายรับและรายจ่ายส่งผู้สอบบัญชีภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันสิ้นบัญชี

๔.๒ กำหนดให้ผู้สอบบัญชีมีอำนาจตรวจสอบสรรพสมุดบัญชีและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องของมหาวิทยาลัย และมีอำนาจสอบถามอธิการบดีและผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย โดยผู้สอบบัญชีจะต้องจัดทำรายงานผลการสอบบัญชีและการเงินเสนอต่อสภามหาวิทยาลัยภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี เพื่อให้สภามหาวิทยาลัยเสนอต่อรัฐมนตรี

๕. หมวด ๕ การกำกับและดูแล (มาตรา ๕๙ – มาตรา ๖๐)

รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลกิจการของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยในมาตรา ๗ กรณีมีปัญหาขัดแย้งในการดำเนินการใด ๆ ซึ่งอาจเกิดความเสียหายต่อส่วนรวมให้รัฐมนตรีเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา

๖. หมวด ๖ ตำแหน่งทางวิชาการ (มาตรา ๖๑ – มาตรา ๖๕)

กำหนดให้คณาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยมีตำแหน่งทางวิชาการ ได้แก่ ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อาจารย์

๗. หมวด ๗ ปริญญาและเครื่องหมายวิทยฐานะ (มาตรา ๖๖ – มาตรา ๗๓)

๗.๑ ตามมาตรา ๖๖ กำหนดให้ปริญญามีสามชั้น คือ ปริญญาเอก เรียกว่า ดุษฎีบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ด. ปริญญาโท เรียกว่า มหาบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ม. ปริญญาตรี เรียกว่า บัณฑิต ใช้อักษรย่อ บ.

๗.๒ มหาวิทยาลัยอาจกำหนดให้มีครุวิทยฐานะหรือเชี่ยวชาญวิทยฐานะเป็นเครื่องหมายแสดงวิทยฐานะของผู้ได้รับปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศชั้นหนึ่งชั้นใดและอาจกำหนดให้มีครูประจำตำแหน่งของมหาวิทยาลัย ได้การกำหนดลักษณะ ชนิด ประเภท และส่วนประกอบของครุวิทยฐานะ เชี่ยวชาญและครูประจำตำแหน่ง ให้ทำเป็นประกาศของมหาวิทยาลัยและประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจะใช้ในโอกาสใดโดยมีเงื่อนไขอย่างไรให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

๘. หมวด ๘ บทกำหนดโทษ (มาตรา ๗๔ – มาตรา ๗๕)

๘.๑ ผู้ใดใช้แอบอ้างใช้เครื่องหมายวิทยฐานะของมหาวิทยาลัยโดยที่ตนไม่มีสิทธิ โดยให้บุคคลอื่นเชื่อว่าตนมีสิทธิใช้หรือมีวิทยฐานะหรือมีตำแหน่งเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

๘.๒ ผู้ใดกระทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๙. บทเฉพาะกาล (มาตรา ๗๒ – มาตรา ๙๒)

๙.๑ ให้บรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน งบประมาณและรายได้ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแม่โจ้ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาเป็นของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้

๙.๒ ให้ออกข้อบังคับ ระเบียบ หรือประกาศเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ให้แล้วเสร็จภายในสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ซึ่งในระหว่างนั้นให้น้ำ พระราชกฤษฎีกา ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแม่โจ้ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับมาใช้บังคับโดยอนุโลมเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

นางสาวจุฬาพัฒน์ ช่างเกต / จัดทำ